

Arrest

nr. 62 086 van 24 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. MARIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn van Bakongo origine en afkomstig van Luanda. U hebt een zoon E.(...) G.(...) van uw ex-man L.(...) M.(...), en een dochter L.(...) J.(...) van uw huidige partner Y.(...) N.(...) M.(...), een Congolese Belg. U woonde met uw familie in Luanda en werkte als boekhoudster voor de firma Getma. Daarnaast studeerde u aan de universiteit, maar wegens schulden diende u deze studie eind 2009 stop te zetten. Uw vader leidde een autohandel in Palanca I samen met zijn vennoot majoor P.(...). Op 24 december 2009 verliet uw vader het huis en kwam niet meer terug. Jullie vonden het vreemd dat hij niet thuis was op kerstdag maar ondernamen verder niets. Twee dagen later, op 26 december kwam Majoor P.(...) naar jullie huis en zei dat hij met uw vader wilde spreken. Hij legde uit dat uw vader diamanten had verkocht aan buitenlandse klanten en er nu klachten waren dat het valse diamanten betrof, en hij deze zaak met hem wilde regelen. Uw moeder zei tegen P.(...) dat

haar man al enkele dagen niet was thuisgekomen, maar P.(...) wilde dit niet geloven. Nadat P.(...) weg was beseften jullie dat vader werkelijk verdwenen was en begonnen jullie hem te zoeken. Uw moeder contacteerde vrienden van uw vader, ging naar de politie en naar ziekenhuizen en mortuaria om uw vader op te sporen maar zonder resultaat. P.(...) belde regelmatig en dreigde uw gezin te doden indien uw vader eind januari nog niet terecht was. Op 4 februari 2010 kwamen er overdag twee politiemannen en enkele mannen in burger langs, doorzochten het huis naar sporen van uw vader en vertrokken opnieuw. 's Avonds vielen plots gewapende mannen binnen die uw broers sloegen en u, uw zussen en uw moeder verkrachtten. U raakte zwanger door de verkrachtingen en moest abortus plegen. Jullie dachten dat dit een overval was en de dag nadien deden uw broers aangifte bij de politie. Die namen een verklaring af en kwamen langs in jullie huis, maar konden verder niets doen. Enkele dagen later belde P.(...) en zei dat dit enkel het begin was, waardoor jullie wisten dat hij achter de aanval zat. Op 5 april 2010 kwam er mannen naar jullie huis, waaronder één politiemann. Ze vroegen naar uw vader en waarschuwden uw moeder dat ze ervoor moest zorgen dat haar man thuiskwam. Uw oudste broer A.(...) kwam net thuis op dat moment, samen met enkele kameraden. Hij maakte zich kwaad tegen de mannen waardoor een ruzie ontstond en A.(...) uiteindelijk werd neergeschoten. Zijn vrienden brachten hem naar het hospitaal. Ook uw moeder werd voor verzorging weggebracht naar een medische hulppost, vergezeld door uw jongere broers. U bleef alleen achter met de burens en belde A.(...), een werknemer van uw vader, die naar het huis kwam. Hij ging die nacht naar het hospitaal waar A.(...) lag en keerde de volgende dag terug met de boodschap dat hij overleden was. Jullie ving de voorbereidingen van de begrafenis aan, maar toen hij een telefoon kreeg van P.(...) met nieuwe bedreigingen zei hij dat u niet langer kon blijven. Op 6 of 7 april bracht hij u naar het huis van een man van waaruit u later naar mevrouw Mami werd gebracht. Op 8 april bracht zij u naar de luchthaven waar jullie een vlucht naar België namen. Op 9 april 2010 kwam u aan in België waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

B. Motivering

De aandacht dient er op gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Angola te hebben verlaten uit vrees voor majoor P.(...), die uw familie vervolgd omdat uw vader valse diamanten had verkocht en daarna verdwenen was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 13 januari 2010, hierna CGVS, p. 5). Volgende bedenkingen kunnen evenwel bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal worden gemaakt.

Vooreerst dienen een aantal bedenkingen worden gemaakt omtrent de geloofwaardigheid van (de reden van) de vervolging van u en uw gezin in Angola.

Zo stelde u dat P.(...) uw gezin vervolgde omwille van het bedrog en de verdwijning van uw vader (CGVS, p. 5) maar gaf u tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot het doel van zijn bedreigingen en acties. Aanvankelijk verklaarde u dat hij op deze manier uw vader onder druk wilde zetten zodat hij uit zijn schuilplaats zou komen (CGVS, p. 5). Later stelde u daarentegen dat P.(...) het gezin wilde vermoorden om zo uw vader te laten boeten voor zijn bedrog (CGVS, p. 7). Vooreerst dient in dit verband te worden opgemerkt dat u P.(...) als een oom beschouwde en uw familie een goede relatie met hem had (CGVS, p. 5). Het is dan ook merkwaardig dat hij zich op dergelijke wijze tegen het gezin zou keren, voor problemen met de diamanthandel waarvan jullie zelf niet op de hoogte waren (CGVS, pp. 4-5). Bovendien is het moeilijk te begrijpen waarom P.(...) steeds opnieuw huiszoekingen liet doen en bedreigingen uitte ook nadat zijn pogingen geen enkel spoor van uw vader hadden opgeleverd (CGVS, p. 8). Indien P.(...) jullie daarentegen wilde doden, is het bevreemdend waarom hij de kansen die hij hiertoe had niet benutte. Immers, in februari 2010 liet P.(...) uw familie (gewelddadig) aanpakken zonder dat hierbij doden vielen (CGVS, pp. 7-8) en ook de dood van uw broer in april 2010 was het gevolg van een uit de hand gelopen discussie en niet van een geplande moord (CGVS, p. 8). Deze vaststellingen doen bijgevolg twijfels rijzen bij uw bewering dat P.(...) werkelijk de bedoeling had jullie te doden.

Bovendien is het erg bevreemdend dat u tijdens de periode van 26 december 2009 (CGVS, p. 5) - de dag waarop de vervolging begon - tot 6 of 7 april 2010 (CGVS, p. 9) - de dag waarop u onderdook - permanent in uw ouderlijk huis zou zijn blijven wonen, gezien de ernst en de frequentie van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die zich daar afspeelden. U vermeldde meer bepaald een bezoek van P.(...) op 26 december 2009 bij jullie thuis, waarbij hij uw moeder bedreigde (CGVS, p. 5); een bezoek op 4 februari 2010 tijdens de dag, waarbij 2 politiemensen en andere personen in burgerkleding naar jullie vader vroegen en een huiszoeking deden (CGVS, p. 7); een tweede bezoek diezelfde 4 februari 2010 's avonds, waarbij alle aanwezige vrouwen in jullie huis (waaronder u) werden verkracht en de aanwezige mannen werden mishandeld (CGVS, p. 7) en een bezoek op 5 of 6 april 2010 bij jullie thuis, waarbij enkele personen, waarvan 1 in uniform, naar uw vader vroegen en waarbij uw broer

werd doodgeschoten (CGVS, p. 8). Indien deze ingrijpende vervolgingsfeiten zich werkelijk zouden hebben afgespeeld is het immers onbegrijpelijk dat u (en uw familieleden) niet eerder het huis verliet(en) om zich in veiligheid te brengen en aan de toekomstige vervolgingen te ontkomen. Bovendien verklaarde u dat P.(...) permanente (doods)bedreigingen uitte tijdens de vervolgingsperiode (CGVS, pp. 5-9), wat de vaststelling dat u in het huis bleef wonen des te merkwaardiger maakt. Uw verklaring dat u op 5 april 2010 – 1 tot 2 dagen vóór u onderdook (CGVS, p. 9) – nog heeft gewerkt (gehoor CGVS, p. 3), bevestigt hogervermelde twijfels voor wat betreft de ernst en de waarachtigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Van iemand die van 26 december 2009 tot en met 5 of 6 april 2010 herhaaldelijk het slachtoffer werd van doodsb bedreigingen en bovendien samen met andere vrouwelijke familieleden verkracht werd en ten gevolge hiervan een abortus diende te ondergaan zou men immers niet verwachten dat zij haar professioneel leven ongestoord zou verderzetten.

Voorts wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten ondermijnd door tegenstrijdigheden en vaagheden in uw verklaringen.

Zo blijkt dat uw verklaringen op het Commissariaat-generaal niet overeenstemmen met uw verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (opgesteld op de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 20 april 2010, hierna DVZ). Aangaande de verdwijning van uw vader stelde u bij de Dienst Vreemdelingen dat uw vader verdween op 24 december 2009 en hij die dag niet terugkwam van zijn werk (DVZ, p. 2, punt 3.5). Op het Commissariaat-generaal stelde u daarentegen dat u niet wist waar uw vader de 24ste december in de namiddag heenging nadat jullie samen boodschappen hadden gedaan (CGVS, p. 2.). U zei hierover dat uw vader nooit vertelde waarheen hij ging en u geen idee had of hij die dag op het werk was geweest (CGVS, p. 6). Naast de tegenstrijdigheden in uw verklaringen is het overigens merkwaardig dat jullie niet informeerden bij P.(...) of de werknemers waar uw vader was toen hij op 2 kerstmis niet thuiskwam en jullie ongerust werden (CGVS, pp. 5-6), vooral omdat u zelf opmerkte dat jullie ongerust waren, te meer omdat het kerstmis was, een familie-evenement waarbij uw vader normaliter altijd aanwezig was (CGVS, pp. 5-6).

Vervolgens verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat P.(...) twee dagen na de verdwijning van uw vader een eerste keer langs kwam om te vragen naar uw vader en hij daarbij alleen kwam (CGVS, p. 6) Bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u evenwel dat P.(...) die dag langskwam samen met de politie (DVZ, p. 2, punt 3.5).

Daarenboven geeft u incoherente verklaringen met betrekking tot wat er na de dood van uw broer met u en uw familie gebeurde. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat uw broers en zussen na het incident op 5 april 2010 uit het huis wegluchtten, uw moeder door de burens naar de medische post werd gebracht en u alleen thuis achterbleef (DVZ, p. 2, punt 3.5). Op het Commissariaat-generaal stelde u echter dat uw jongere broers samen met uw moeder naar de medische hulppost gingen. Volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal waren uw beide zussen niet aanwezig tijdens het incident en kwam één zus, M.(...), na het gebeuren nog naar het huis, alvorens weer te vertrekken (CGVS, pp. 8-9).

De vaststelling dat uw verklaringen met betrekking tot cruciale aspecten van uw asielrelaas dermate van elkaar afwijken tast bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig aan.

Voor wat betreft uw vlucht uit Angola tenslotte, kunnen nog volgende opmerkingen gemaakt worden.

Zo zei u aanvankelijk dat u niet begreep wat er gebeurde toen u in de luchthaven aankwam en het dus Antonio was die, buiten uw weten om, de regeling getroffen had om het land te verlaten (CGVS, p. 9). Wanneer er u later wordt gevraagd waarom u het nodig achtte Angola te verlaten, zei u dat u vond dat u leven bedreigd was en dat A.(...) bovendien zei dat u daar weg moest (CGVS, p. 10), wat er dan weer op wijst dat u wel op de hoogte was van de reden waarom u naar de luchthaven werd gebracht.

Er dient hier ook te worden gewezen op het feit dat uw familie tot op vandaag in Luanda verblijft, waarbij ondermeer uw moeder en zus weliswaar regelmatig van adres veranderen uit veiligheidsoverwegingen (CGVS, pp. 2-3). Toch doet het feit dat zij sindsdien geen problemen meer hebben gekend met P.(...) (CGVS, p. 10) vermoeden dat hij niet de intentie ofwel niet de mogelijkheid heeft om hen verder te vervolgen en relativeert dit bijgevolg ook de ernst van de nood voor u om het land te verlaten.

Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen bovenstaande motivering niet. De kopieën van de identiteitskaarten van uw vader, uw moeder en uzelf, de cédula pessoal van uw zoon, het uittreksel uit de geboorteakte van uw dochter en de medische opvolgingsfiche van uw zoon bevatten identiteit- en persoonlijke gegevens die hier niet meteen in twijfel worden getrokken. De kopie van de overlijdensakte van uw broer A.(...) bevestigt dat hij op 6 april 2010 is overleden maar kan verder geen uitsluitsel bieden over de omstandigheden waarin hij gestorven is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekster is de mening toegedaan dat onvoldoende werk werd gemaakt van concrete feitenvinding en motivering, waardoor de materiële motiveringsplicht in het gedrang is gekomen. Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, merkt verzoekster op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet steeds een juiste analyse van de verhoren heeft gemaakt en soms onverantwoorde gevolgtrekkingen maakt. Met betrekking tot P. stelt verzoekster dat deze geen consequente motieven voor zijn acties heeft opgegeven. Verzoekster kan enkel vaststellen en weergeven wat P. heeft gezegd. De vaststelling dat P. een goede vriend van haar vader was, wil niets zeggen. Dit was nog meer een reden waarom hij kwaad was. Wat betreft het feit dat P. haar familie niet heeft gedood, ondanks het feit dat hij hier de kans toe had, stelt verzoekster dat zij niet in zijn plaats kan antwoorden. Ze vermoedt dat P. zo lang mogelijk druk wilde zetten. Verzoekster stelt voorts dat haar broer wel degelijk intentioneel werd doodgeschoten. Nergens blijkt dat dit onopzettelijk zou zijn geweest. Het gebeurde in het tumult, maar dit betekent niet dat het *ipso facto* een ongeluk zou zijn geweest. Verzoekster geeft ook aan tot april 2010 in de woning te zijn blijven wonen. Er moet hierbij worden opgemerkt dat de dreiging pas concreet werd in februari 2010, waarna het nog niet onmiddellijk duidelijk was of P. wel achter de verkrachtingen zat. Later werd dit wel duidelijk, maar verzoekster kon niet van de ene op de andere dag verhuizen. Verzoekster onderstreept dat ze haar leven zo gewoon als mogelijk wilde voortzetten in de hoop dat P. zou ophouden of dat haar vader alsnog zou opduiken. Pas na de dood van haar broer besloot verzoekster op korte termijn te vluchten. Tot dan hoopte verzoekster dat het conflict opgelost zou raken. In die periode bood het werk een soort extra bescherming; op het werk was zij veilig.

Aangaande de opgeworpen tegenstrijdigheden in de bestreden beslissing, is verzoekster het niet eens met de zienswijze van het Commissariaat-generaal. Verzoekster meent dat het een en ander op een misverstand stoelt en vaak contextueel kan worden ingevuld. Wat betreft het verschil waar haar vader zou zijn heen gegaan, stelt verzoekster dat ze met hem in de stad was voor boodschappen waarna hij alleen is voortgegaan. Verzoekster ging naar huis en weet niet waarheen hij ging. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn een aantal onvolkomenheden in het relaas geslopen. P. kwam de eerste keer wel degelijk alleen en werd pas later vergezeld door politiemensen. Hetzelfde geldt voor verzoeksters verklaringen omtrent de afloop van het schietincident en de dood van haar broer. Men gaat er misschien toch ook wel gemakkelijk aan voorbij dat het hier uitermate traumatische gebeurtenissen betrof, die misschien niet even accuraat kunnen weergegeven worden. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekster wel alles kunnen vertellen en werden de kleine verschillen die zich zouden manifesteren rechtgezet. Verzoekster voert tot slot een ernstige schending van de formele motiveringsplicht aan met betrekking tot de subsidiaire bescherming, aangezien uit niets blijkt dat het Commissariaat-generaal een toetsing heeft gemaakt van verzoeksters situatie aan deze principes.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending van de Conventie van Genève aan. Het Commissariaat-generaal had in het kader van de door haar ingeroepen feiten, de status van vluchteling dienen toe te kennen. Het is immers duidelijk dat zij ernstige en systematische daden van vervolging onderging. P. kan als diamanthandelaar als privé-persoon worden aanzien, maar is door zijn functie als kolonel toch ook een staatsfunctionaris. Zij heeft duidelijk aangevoeld dat de politiediensten meewerkten met P. en hem in ieder geval ongemoeid lieten. De motieven zijn dan ook duidelijk politiek of kunnen mogelijk gekaderd worden in het behoren tot een sociale groep. Verzoekster stelt dat het Commissariaat-generaal zich nauwelijks heeft uitgesproken over de kwestie van toepasselijkheid van de Conventie van Genève.

2.1.3. Verzoekster voert in een derde en laatste middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In ieder individueel dossier dient te worden nagegaan hoeveel marge er nog is om het statuut zinvol in te roepen, uitgaande van het aanvankelijk relaas van de kandidaat-vluchteling. Voor wat betreft de eerste twee gronden waarop het statuut kan worden verleend, nl. a) "doodstraf of

executie", en b) "foltering, onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst", is het relaas doorslaggevend. Voor punt c) "willekeurige geweld in geval van een internationaal of intern gewapend conflict" is de herkomst doorslaggevend, voor zover de asielinstanties deze niet ontkracht hebben. Het Commissariaat-generaal bleek ter zake te twijfelen aan de geloofwaardigheid van het door haar aangehaalde asielrelaas. Verzoekster meent, zelfs indien ze haar problemen onvoldoende kan verbinden met systematische vervolging om politieke of sociale redenen, zij dan toch minstens kan aantonen dat ze een reëel gevaar loopt bij terugkeer. Haar persoonlijk probleem met P. raakt niet opgelost en blijft sluimerend aanwezig. Verzoekster verwijst naar de dood van haar broer en het feit dat haar moeder momenteel ondergedoken leeft in Angola. Verzoekster meent dat ze in ondergeschikte orde het subsidiaire beschermingsstatuut wenst in te roepen.

2.2.1. De door verzoekster aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoekster toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.2.3. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekster aangebrachte asielrelaas, gelet op de vele tegenstrijdigheden en eigenaardigheden die werden vastgesteld in haar (opeenvolgende) verklaringen. Ter zake werd vastgesteld dat verzoekster niet eenduidig was omtrent het doel van de bedreigingen en acties van P. Zo stelde verzoekster aanvankelijk dat P. haar vader onder druk wilde zetten zodat hij uit zijn schuilplaats zou komen, doch gaf later aan dat hij ermee dreigde haar gezin te vermoorden om haar vader te laten boeten. Hoewel verzoekster tracht haar eigen onwetendheden en incoherente verklaringen af te schuiven op deze P., weerlegt zij voormelde tegenstrijdigheid niet. Aangezien verzoekster verklaarde dat ze P. als een oom beschouwde en haar familie een goede relatie met hem had is het niet onredelijk van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op te merken dat het merkwaardig is dat P. zich op een dergelijke wijze tegen verzoekster en haar familie zou richten voor problemen met de diamanthandel waarvan ze zelf niet op de hoogte waren. De bewering van verzoekster dat hij net omwille van het feit dat hij en haar vader bevriend waren nog harder optrad is een loutere veronderstelling van verzoekster die niet wordt ondersteund door enig concreet argument.

Ook achtte de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het moeilijk te begrijpen waarom P. steeds opnieuw huiszoekingen liet doen en bedreigingen uitte ook nadat zijn pogingen geen enkel spoor van haar vader hadden opgeleverd en evenzeer merkwaardig dat, indien P. verzoekster en haar gezin wilde doden, hij de kansen die hij hiertoe had, niet benutte. Zo liet P. in februari 2010 verzoekster en haar gezin hardhandig aanpakken, zonder dat hierbij doden vielen. Met het argument van verzoekster dat zij niet in de plaats van P. kan antwoorden, verduidelijkt zij voormelde merkwaardigheid niet. Op basis van verzoeksters verklaringen kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht stellen dat de dood van verzoeksters broer het gevolg was van een uit de hand gelopen discussie en niet van een geplande moord. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt immers duidelijk dat er eerst in de lucht werd geschoten. Nadat haar broer zei dat er niet in zijn huis mocht worden geschoten en de schutter had uitgedaagd, werd er op hem geschoten (stuk 3, gehoorverslag CGVS 13/01/2011, p. 8). Hieruit kan, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, niet worden afgeleid dat het van bij aanvang van het bezoek de bedoeling was om haar broer te vermoorden. Verzoekster beperkt zich voorts tot de herhaling van haar eerdere verklaringen en de bewering dat zij het niet eens is waar door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat zij ondanks de ingrijpende vervolgingsfeiten niet eerder het huis heeft verlaten. Verzoekster haalt echter geen concrete argumenten aan waaruit kan worden afgeleid dat zij nog een goede reden zou hebben gehad om in haar ouderlijk huis te blijven wonen nadat zij op een dergelijk ernstige manier zouden zijn bedreigd door P. en zijn mannen. De bewering dat de problemen pas in februari 2010 duidelijk zouden zijn geworden en dat verzoekster op zo'n korte tijd niet kon verhuizen, houden geen steek. Er moet immers worden opgemerkt dat verzoekster na de dood van haar broer in april 2010 er wel in geslaagd is om na vijf dagen uit Angola te vertrekken. Dat verzoekster in de loop van twee maanden niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om elders in Angola te gaan wonen, is dan ook ongeloofwaardig. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de verdwijning van haar vader, herhaalt verzoekster één versie van haar verklaringen. Verzoekster verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar vader niet naar huis

kwam van zijn werk (stuk 14, Vragenlijst, p. 2), terwijl zij voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat haar vader verdween nadat zij boodschappen met hem had gedaan (stuk 3, gehoorverslag CGVS 13/01/2011, p. 2). De loutere herhaling door verzoekster van de verklaring die zij voor het Commissariaat-generaal aflegde, kan geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid herstellen. Ook de door verzoekster in het verzoekschrift voorgehouden traumatische ervaringen kunnen de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen niet vergoelijken aangezien verzoekster nooit gewag heeft gemaakt van deze traumatische ervaringen die haar zouden beletten een eenduidig en samenhangend relaas te vertellen. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoekster geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.2.4. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij stelt dat uit niets blijkt dat het Commissariaat-generaal een toetsing heeft gemaakt van verzoeksters situatie aan de principes inzake subsidiaire bescherming. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat verzoeksters stelling dienaangaande feitelijke grondslag mist. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Gelet op de bovenstaande vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van dit relaas, maakt zij ook niet aannemelijk dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Bovendien is geen gegeven voorhanden dat in haar land van herkomst een situatie van willekeurig geweld ten gevolge van een internationaal of binnenlands conflict heerst, zodat evenmin toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas en bijgevolg tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

2.3. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER